

Нас трьох

Анастасія Корбет

Входячи у цей ранок, відчуй вагу кісток. Це твій єдиний якір. Змий з очей нічну сіль. Угорі вітер б'ється об ребра неба – єдиний звук, вартий уваги. Ступай на холодний поріг. Не шукай назв для своїх кроків. Просто йди.

Надінь краватку чи маску. Грай роль батька, майстра, вчителя. Будь віртуозом, але відчувай, як комір натирає шию. Я теж відчуваю цей дотик. Забудь про напис на своєму кріслі – це мертвий пластик. Тримай дистанцію снайпера: бач кожну мікротріщину на обличчях навколо, а порожнечу – виштовхуй із легень. Це не театр. Це – відлік годин до кінця зміни.

Поглянь на того, хто навпроти. Він так само задихається у лабіринті прислівників, не здатний дістатися до дієслова. Не суди його за ці позичені гримаси – він боїться тиші, яка стоїть за ними. Ви стоїте на одному лезі. Я не знаю, чи витримає воно нас трьох.

Коли ритм миті збіжиться з твоїм пульсом – не питай. Просто падай у цей збій. Там немає правил, немає бетону, немає навіть "тебе". Тільки сухий залишок тепла, який ти беріг у кулаках. Я не знаю, чи він спалахне. Але іншого способу зігріти цей ранок у нас немає.